

HAYVANLARLA KONUŞAN ÇOCUK

yazan ve resimleyen
HÜSEYİN SÖNMEZAY

Annemin Kronometresi, Kardeşimin Gezegeni

Bence her kardeşin kendine göre bir tuhaflığı var. Bu, sanki aile olmanın yazılı olmayan kurallarından biri gibi. Dışarıdan bakınca normal görünen her evin içinde, kapılar kapandığında ortaya çıkan küçük, anlaşılmaz ama bir o kadar da sevimli tuhafliklar yaşanır. Bu benim teorim. Üstelik bu teorimi kanıtlayacak o kadar çok örnek var ki...

Mesela en yakın arkadaşım Eren'in kardeşi Alper... Çocuk, bütün bir hayatını sadece kırmızı renkteki şeyleri yiyerek geçirebilir. Domates, çilek, karpuz, kırmızı erik... Bunlar normal ama iş, annesinin yaptığı kırmızı mercimek çorbasını 'rengi yeterince kırmızı değil' diye reddetmesine kadar varıyor. Annesi geçenlerde pes edip kırmızı organik gıda boyasıyla renklendirilmiş pilav yapmış. Alper tabağı görünce mutluluktan ağlamış. Evet, durum tam olarak bu. Herkesin ailesinde böyle küçük, zararsız bir tuhaflik bulunur.

Ama benim kardeşim Can... Biraz fazla garip... Onun garipliği, renklerle, yemeklerle ya da belirli bir oyuncaya olan bağlılıkla açıklanacak kadar basit değil. Can'ın

olayı bambaşka bir seviyede. Onun kendine ait bir dünyası, bizim bilmediğimiz bir dili ve bizim göremediğimiz arkadaşları var. Daha doğrusu, gördüğümüz ama aslında görmediğimiz...

Anlatması zor. En iyisi şöyle söyleyeyim: Benim kardeşim Can, hayvanlarla konuşuyor. Geçenlerde bir kuşla konuştuğuna şahit oldum; **“Bazı günler eve dönmem biraz zaman alır... Bazı günler çok sıkıcı... Bazı günler saçımı babam tarar... Yemeğimi bitirmezsem dondurma da yokmuş. Çok saçma!”**

Evet, aynen böyle şeyler söyledi... Bu çocuğun kafasının içinde neler olduğunu çok merak ediyorum. Yolun kenarında durmuş, kuşa bunları anlatıyor. Hadi bizimkisi neyse de kuşa ne demeli? O da durmuş öylece dinliyor.

Evdeki bir diğer gariplik... Annemin, dakikalarla olan imtihanı... Ya da dakikaların annemle olan imtihanı demek daha doğru olur.

Annem sokakta oyun oynamam için sadece **57 dakika** izin veriyor. Neden **57 dakika** hiç bilmiyorum. Zaten zamanımın yarısı kardeşimin türlü türlü saçmalıklarıyla uğraşarak geçiyor. Neyse ki bir süre sonra sıkılıp eve dönüyor ama yine de **57 dakikanın** yeterli bir süre olduğunu söyleyemem.

Yine **57 dakika** izin aldığım günlerden biriydi. Maçın en heyecanlı anıydı. Eren topu önüme doğru yuvarlamıştı. O değerli **57 dakikanın** son saniyeleriydi ve kaleyle karşı karşıyaydım. Bütün mahalle nefesini tutmuş, atacağım o zafer golünü bekliyordu. Tam ayağımı kaldırıp topa vuracakken, sahanın kenarından bir ses yükseldi:

“ABLAAA!”

Can'dı bu. Yine bir kumruyla sohbete dalmış, belli ki ondan duyduğu şeyin heyecanıla bana seslenmişti. O anlık duraksamamla rakip defans topa müdahale etti ve o altın tepsideki gol pozisyonu, Can'ın bu yersiz seslenişi yüzünden heba oldu.

Hayır, ciddten. Başka işim yokmuş gibi bir de kardeşime bakıcılık yapıyorum. Annemin o meşhur **57 dakika** kuralı zaten yeterince sinir bozucu... Neden 60 değil? Sanki annemin elinde bir kronometre var ve 58. dakikada mahallemiz bir anda ortadan ikiye ayrılacakmış gibi bir ciddiyetle bu kuralı uyguluyor. Tam topu geri kazanmak için hamle yapacaktım ki, annem düdüğü ağzında bekleyen hakem gibi üçüncü kattaki penceremizde belirdi ve o meşhur ses duyuldu.

“Hadi bakalım, herkes evine! Süre doldu!”

Maç berabere bitmişti. O son golü ben atacaktım, içime doğmuştu. Ama annemin düdüğü şey yani eve gel çağırısı, kanun hükmündeydi ve asla değişmezdi. Suratım bir karış hâlde, Can’ın yanına gittim. “Harikaydın Can!” dedim alayla. “Tam zamanında bağırdın. Maçın kaderini değiştirdin.”

Can hiçbir şey anlamadı. “Ama abla...” dedi.

“Kumru çok önemli bir şey söyledi. Onu sana anlatmam lazımdı.”

“Kesin çok önemlidir!” diye homurdandım.

“Neymiş o çok önemli sır?”

Can, sanki devlet sırrı veriyormuş gibi fısıldadı: “Kumru, Nuray Teyze’nin çatısında beyaz bir üzüntü görmüş.”

Bir an duraksadım. **“Beyaz üzüntü mü? O da ne demekmiş?”**

“Bilmiyorum...” dedi Can omuzlarını silkerek. “Ama önemli olduğunu söyledi.”

Eve doğru yavaş adımlarla yürümeye başladık. Yol boyunca Can, kaldırımdaki karınca hattını görünce, “Aman dikkat, yol çalışması var.” diye beni uyardı. Yol kenarındaki uyuklayan köpeğe de “İyi uykular Paşa Amca!” demeyi ihmal etmedi. Kendi kafasında bir hayvan konseyi kurmuştu resmen.

Tam apartmanın önüne gelmiştik ki Can yine durdu. Çöp konteynerinin üzerindeki mahallenin reisi olan o tekir kedi, patilerini yalıyordu. Can, yanına gidip çok ciddi bir ifadeyle, “Patron, naber?” dedi. Kedi ona baktı, bir an duraksadı ve sakince “Miyav!” dedi.

Can’ın yüzü birden ciddileşti. Başını salladı.

“Ne diyor bu sefer?” diye sordum, artık dayanamayarak. “Mahalle ekonomisi yine durgun muymuş?”

Can bana döndü, gözlerinde tuhaf bir pırıltı vardı.

"HAYIR..." dedi. "Patron, 'Mahallenin beyaz incisi kayıp. Gözünü dört aç.' dedi."

Kapı açıldı. Annem gülümseyerek karşıladı bizi. Ama ben gülümseyemiyordum. Zihnimde atamadığım golü tamamlamaya çalışırken aklıma iki şey daha takılmıştı: Çatıdaki "beyaz bir üzüntü" ve kaybolan "beyaz bir inci".

Bu tuhaf tesadüfün başımıza ne kadar büyük işler açacağını nereden bilebilirdim ki?

Patatese Benzeyen Kedi ve Başarısız Dedektifler

Ertesi sabah uyandığımda aklım hâlâ dün duyduğum o tuhaf fısıltılardaydı. **Ça-
tındaki "beyaz bir üzüntü", "kaybolan
beyaz bir inci"...**

Bütün bunların ne anlama geldiğini düşünürken buldum kendimi. Can'ın uydurduğu anlamsız şeylerdi tabii ki. Ama o kadar inanarak, o kadar ciddi bir şekilde söylemişti ki... İnsan ister istemez bir anlığına "Acaba doğru olabilir mi?" diye düşünüyor.

Can ne durumda bilmiyorum ama gün içinde derslere odaklanmam zor oldu. Zaman uzadı da uzadı. Hatta bir ara, annemin birden çıkıp düdüğü çalmasını ve **"HADİ, BAKALIM... SÜRE DOLDU, HERKES EVİNE!"** diyerek dersi bitirmesini istedim. Sonunda beklenen zil çaldı ve çantaları sırtlandığımız gibi kendimizi sokağa attık. Normalde bu saatlerde ortalık çocuk sesinden geçilmezdi. Bugünse mahallede bir neşesizlik vardı. Sebebi ise çok geçmeden anlaşıldı.

Mahallemizin kraliçesi, divası, biricik tüy yumağı Boncuk kayıptı.

Boncuk, karşı apartmanda oturan emekli  ğretmen Nuray Teyze'nin g zbebeğiydi. Beyaz, uzun tüylü, mavi gözlü, yürüyen bir pamuk şeker gibiydi.

O an beynimde bir şimşek  aktı. Aklıma anında d n duyduğum o tuhaf laflar geldi.

"Beyaz bir üzüntü."

"Beyaz inci kayıp."

Yok canım, tesadüftür... Değil mi?

Boncuk, aynı zamanda dünyanın en kibirli ve en şımarık kedisiydi. Onu sevmek için önce kendisinden yazılı izin almanız gerekirdi. Yine de herkes ona bayılırdı. O, mahallenin maskotuydu.

Nuray Teyze apartmanın önündeki banka   km ř, elindeki buruşuk mendille gözyaşlarını siliyordu. Yanında komşular toplanmış, teselli cümleleri sıralıyordu: "Merak etme Nuray Teyze, gelir şimdi." **"KESİN BİR YERE SİNMIşTİR."**

"Senin suçun yok ki... Kedidir, ne yapsa yeridir."

Ama Nuray Teyze perişandı. "Yok..." diye hıçkırdı. **"Sabah, önüne koyduğum mama duruyor. O**

mamasını yemeden asla bir yere gitmez. Başına bir şey geldi benim güzel kızımın!”

İşte o an, içimdeki adalet savaşçısı ve aklımdaki o sinir bozucu tesadüf hissi birleşti. Arkadaşım Eren’i dürttüm. “Bir şeyler yapmalıyız.” dedim.

Eren her zaman aksiyona hazırды. “Hemen bir **‘Kayıp Kedi Arama Timi’** kuruyoruz!” diye bağırdı. Bir anda kendimi bir dedektiflik bürosunun şefi olarak buldum. İlk görevimiz ne miydi? Tabii ki bir kayıp ilanı hazırlamak.

Eren, bakkaldan kaptığı dev bir kartonla geldi. Kömür kalemını çıkardı ve büyük bir ciddiyetle Boncuk’un resmini çizmeye başladı. Çizdi, çizdi,

çizdi... Sonunda kalemi bıraktı ve gururla eserini bize gösterdi.

Kartonun üzerinde, bıyıkları ve kulakları olan, öfkeli bir patates duruyordu.

Zeynep, “**Bu ne?**” dedi. “Boncuk’a hiç benzemiyor.”

Eren savunmaya geçti. “Sanatsal bir yorum bu. Önemli olan onun ruhunu yansıtmak.”

“Boncuk’un ruhu öfkeli bir patates mi?” diye sordum.

Uzun tartışmalardan sonra resmin altına kocaman harflerle “**BEYAZ VE GÜZEL KEDİ KAYIP!!!**” yazdık. Ödülü de ekledik: “**BULANA BİR KAVANOZ EV YAPIMI ÇİLEK REÇELİ (NURAY TEYZE’DEN)**” Özellikle Nuray Teyze’nin çilek reçeli, mahallemizde altın, gümüş kadar değerliydi.

İlanı mahallenin en işlek duvarına astıktan sonra operasyona başladık. İki gruba ayrıldık ve “**Pi-si pisi!!!**”, “**Boncuuuk!**” nidalarıyla bütün mahalleyi dolaşmaya başladık. Arabaların altına baktık, çöp konteynerlerinin arkasını kontrol ettik,

hatta bir ara Eren o kadar gaza geldi ki rögara eğilip "Boncuk, orada mısın?" diye bağırdı. Rögar kapağının altında sadece lağım kokusu vardı.

Saatler geçti. Güneş batmaya yüz tuttu. Boncuk'tan bir iz yoktu. Enerjimiz de bitmek üzereydi. Başarısız olmuşuk.

Akşam yemeğinde herkesin suratı asıktı. Anem, Nuray Teyze'ye bir tabak yemek götürmüştü ama kadıncağz bir lokma bile yememişti. Babam, "Belki bir arabaya binip uzak bir yere gitmiştir." gibi hiç de yardımcı olmayan bir teori ortaya attı. Canım babam...

Tam o sırada, bütün gün sessizce olanları izleyen Can, ağzındaki son köfteyi de yuttuktan sonra o sakın ve kendinden emin sesiyle konuştu:

"Ben yarın Boncuk'u bulurum."

Masada anlık bir sessizlik oldu. Babam gülümsemi. "Vay, bizim küçük dedektif işe el koyuyor demek. Nasıl bulacaksın bakalım?"

Can, çatalını tabağın kenarına koydu. O kadar ciddi idi ki bir an bilimsel bir açıklama yapacak sandım.

“Onlara soracađım.” dedi.

İşte o an bende şalterler attı. Bütün gün o patates resimli ilanla rezil olmuştum, lağım kokusu hâlâ burnumdaydı ve kardeşim gelmiş, sanki çok kolay bir işmiş gibi, “Onlara soracağım.” diyordu.

SESLİ BİR KAHKAHA ATTIM. “KİME SORACAKSIN CAN? DÜNKÜ KUMRU ARKADAŞINA MI? YOKSA KARINCALARA HABER SALIP TÜM YERALTI TEŞKİLATINI MI HAREKETE GEÇİRECEKSİN?”

Can’ın yüzü düştü. Benim alaycı tavrım onu kırmıştı. “Kargalar her şeyi bilir.” diye mırıldandı. “Onlar mahallenin haber ajansıdır.”

Annem araya girdi. “Elif, kardeşine öyle yüklenme. Can’ın hayal gücü çok geniş, değil mi aneciğim?” diyerek Can’ın saçını okşadı.

Ama benim için bu hayal gücü falan değildi. Bu, herkesin üzüntüsüyle dalga geçmek gibiydi. **“Kes artık saçmalamayı Can...”** dedim sertçe. “Bu bir oyun değil. Nuray Teyze çok üzgün.”